

Juleprædiken 2020 Ribe Domkirke

*Det folk, der vandrer i mørket, skal se et stort lys, lyset skinner for dem, der bor i mørkets land.*

Sådan skriver profeten Esjajas for snart 3. tusind år siden. Og man tænker netop i år: har han lige skrevet det til os i år? Så meget har vi været igennem og er det stadig - men nu ser det ud til at frelsen og lyset snart lander her hos os. At der er lys for enden af en meget mørk tid også selvom julen i år for mange af os bare er så anderledes. Så er der også meget vi kan glæde os over og være taknemmelige for.

Men! Der ligger mere i profetens ord end medicinsk hjælp. Og det opdages, når opmærksomheden ledes lidt væk fra pandemiens bekymring, som med rette har fyldt utrolig meget. Der er mere i mørket end kun pandemien. Selvfølgelig. Og har lyset også fået bugt med dette mørke? Bekymringer, skænderier og uløste

spørgsmål, som holder os vågne om natten og gør, at vi lige må ud af stuen og ud af familien et øjeblik og trække vejret i fred udenfor i ensomhed. Har julelyset også forvandlet dette mørke til glæde og fryd?

...

Det ville være vidunderligt!

...

Juleaftens dag samles vi, som de konkrete mennesker vi er, vi tager os selv med i dette fællesskab som er samlet juleaften. Både de få af os herinde i Domkirken – men også alle, som sidder hjemme i stuerne. I sofaen eller ved køkkenbordet – måske i sommerhus. Med hunden på skødet eller et glas i hånden. For vi er et fællesskab, selvom vi ikke sidder sammen i kirken.

Og vi tager os selv med ind i fællesskabet med vores tanker og vores længsler – efter dem vi savner allermost, med vores slidte kærlighed og død trætte

forhåbninger. Og ville vi begynder at åbne op for posen og formulere alt det vi går og tygger på – vores bekymringer for os selv, for vores nærmeste, for vores land og for vores klode - hvilket stort mørke og suk ville det ikke fylde – både herinde i Domkirken og hjemme i stuerne.

Vi tager os selv og verden med ind i dette fællesskab. Og sådan skal det være! Hvor skulle vi ellers gå hen for at drage det allerdybeste suk? Og ingen i dette fællesskab forventer godt humør på bestilling, når tårerne presser på.

For den historie, som vi samles om i dag – herinde og hjemme – og verden over - det er "Og det skete i de dage ..." Maria og Josef på vej, barnets fødsel i Betlehem, i en stald – eller også hule? En historie, som er så fuld af opbrud og nye begyndelser, så meget usikkerhed, så mange uløste problemer og så meget angst og frygt, men - som også indeholder den største

glæde og det mest fortryllende og forandrende, nemlig fødslen af et lille barn. Og tankerne går til fødslen af egne børn – børnebørn – nevøer og niecer – gudbørn. De små fingre med de små fine negle, de små fine dun på hovedet og duften – enestående og vidunderlig er hvert eneste nye menneskeliv.

Så meget håb og forventninger knytter vi til det nye liv og den nye begyndelse. Meget mere end vi tør gøre os bevidste om. Hver gang et lille barn bliver født og det skete også, da vi selv blev født.

Men fødslen af barnet i Betlehem er dog alligevel noget andet. Her samles alle forventninger, alt håb, alle ønsker og drømme og længsler til bristepunktet – fra alle sider. Denne særlige fødsel bliver oplyst af de kosmiske stjerner og én af disse stjerner leder endda vejen hen til det lille barn. Himmel og ørken mødes. Og alt det, som aldrig kan samles, det mest modsætningsfyldte, det bliver forenet med dette

særlige barn. Alt det, som ellers er skarp adskilt: staklerne ude på marken med de tomme hænder og de højtagede konger med de fine klæder og de kostbare gaver, dyrene og menneskene. Og: engleskarer over det hele, som synger: Ære være Gud i det højeste og fred på jorden!

Og profeten Esajas skriver et halvt århundrede inden denne fødsel: For et barn er født os, en søn er givet os, og herredømmet skal ligge på hans skuldre. Stort er hans herredømme og freden uden ophør over Davids trone og over hans rige, så han kan grundfæste det og understøtte det med ret og retfærdighed fra nu af og til evig tid.

Også denne ældgamle forjættelse om kongedømmet bliver lagt ned i krybben. At Gud vil skænke og opvække en konge igen – som David - til Israel. Og med denne ældgamle forjættelse, som læses med ind fortællingen om barnet i Betlehem forskydes tiderne - på en

underlig måde - ind i hinanden. Det, der var engang, vil være og det, som skete, er nu i al evighed. I dette lille barn. Som samler himmel og jord i en nat. Og også i dag og her hos os.

Og profeten Esajas ord lyder videre: For det tyngende åg, stangen over deres skulder og slavefogedens kæp brækker du... Hver en støvle der tramper i larmen og kappen, sølet i blod, skal brændes...

Og her hører vi at det, som Esajas taler om - jo ikke er for børn. Han strør ikke sukker på verden. Men han stiller magtens spørgsmål. Hvilken magt anerkender du? Hvilken magt styreres du af? Hvilken magt driver dig? Hvilken magt har du tillid til? Hvilken magt håber du på?

Profeten Esajas formulerer helt konkret hvad mennesker lider under og det, som ødelægger liv og holder det fanget. Det gør evangeliet også. Det

undersøger også magtforholdene, bliver ikke hængende i et magtpolitisk spil, men retter opmærksomheden på dem som er i nød og har brug for hjælp. Det er evangeliets fokus. Og ud af dette lader Gud sig føde. Og bliver til hele verdens trøst.

Hvad driver os spørger juleevangeliet. Hvad har vi tillid til?

Og. Er det muligt for os, at lytte til fortællingen fra Betlehem og høre mere end et "Og det skete i de dage" men at det sker nu – her hos os – ja, så får juleevangeliet også betydning for os og den verden vi lever i. Og kan – for en stund – slukke for frygten og give plads til at det himmelske lys tændes i os.

Det himmelske lys, som lader kolde skygger blive varme, som lader misundelse og vrede lytte med til englesang og lader verden blive til en anden.

Må juleevangeliets fortælling og ekkoet med englens sang *Frygt ikke følge jer og os alle ind i de kommende dage og uger og ind i det nye år og bære os også igennem de tider, hvor vi ikke kan bæres os selv.*

Glædelig jul!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, fader søn og helligånd, du som er, var og bliver, en sand, treenig Gud, højtlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.

Amen.

Lad os alle bede:

Den sidste salme vi synger er

121 Dejlig er jorden

Fadervor

Velsignelse

Postludium

